

مقدمه

پس از انقلاب صنعتی تغییرات متعددی در زندگی بشر صورت گرفت. شکل و اهداف تولید، دگرگون شد. پیش از انقلاب صنعتی، تولید به اندازه‌ی نیاز بشر بود؛ ولی پس از انقلاب تولید برای فروش هر چه بیشتر و کسب سود انجام می‌گرفت. رقابت اقتصادی بین کشورها فزونی گرفت و برای رقابت در این عرصه، مصرف روزافزون انرژی اجتناب‌ناپذیر بود. در غیاب انرژی‌های پاک، استفاده از انرژی‌های فسیلی تنها گزینه‌ی پیش‌روی تولیدکنندگان بود. این انرژی‌ها در کنار فراهم کردن نیروی لازم، برای به حرکت درآوردن چرخ صنعت، آلودگی‌های بسیاری را تولید می‌کردند. یکی از انواع آلودگی‌های تولید شده توسط این سوخت‌ها، «گازهای گل‌خانه‌ای» است. از نیمه‌ی دوم قرن بیستم و به‌خصوص در دهه‌ی هفتاد میلادی، حساسیت‌ها پیرامون این موضوع به‌طور جدی مطرح شد. در اوج ظهور نئولیبرالیسم همکاری‌ها برای محافظت از محیط‌زیست که می‌توانست بر تولید سایه افکند، بسیار دشوار به نظر می‌رسید. با این‌همه، مذاکرات سیاسی پیرامون تثبیت دمای زمین صورت گرفت که در سال ۱۹۹۷ به «پیمان کیوتو»^۱ منتج شد. پیمان کیوتو که اولین تجربه‌ی بشر در این زمینه بود، تا سال ۲۰۰۹ تلاش می‌کرد تا دولت‌ها را مجاب کند که از حجم گازهای گل‌خانه‌ای خود بکاهند؛ اما در همین سال در نشست «کپنهاگ» مشخص شد که ساختار این پیمان قادر به حل مشکل نخواهد بود و باید راهی متفاوت در پیش گرفت. تلاش‌ها برای ایجاد شکلی نو از همکاری‌ها، در نهایت به کنفرانس پاریس در سال ۲۰۱۵ ختم شد؛ که

1. Kyoto Protocol